

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

24 C O N V E R S I O

2. ad *Thess.* tatem veritatis non reperiunt, ut salvi fierent,
c. 2. v. 10. ideo mittet illis Deus operationem erroris ut cre-
dant mendacio & judicentur omnes, qui non cre-
diderunt veritati, sed consenserunt iniquitati.

C A P U T III.

An Deus gratiam veræ pœnitentiæ cui libet pec-
catori semper offerat in vita, & sæpè neget
in extremis?

Item an cum hoc benè consistat, quod si eam ali-
quando negaret in vita, hortaretur ad im-
possibile?

QUAMVIS Appendicis author, ut
vidimus, fidei esse velit, omni-
bus peccatoribus gratiam veræ
pœnitentiæ offerri à Deo: Unam tamen
num. 241. profert exceptionem, dum
eam maximo peccatorum numero usque
ad vitæ terminum in peccatis suis perdu-
rantium, in extremis confitetur denega-
ri. Hanc exceptionem non abnuo: Nam

Ser. 38. ex parvis sive dispersis. *in toto canone Scripturarum, unum latronem
Ser. 75. de invenies sic salvatum.* Non tamen cuiquam
salutis spes adimenda est, nam uti ibidem
subjungit: Spiritus non modo, ubi vult, sed
quando vult, spirat, nec ei difficile est de subito
perfectam dare contritionem cordis, quam vix
multo

multo tempore alii consequuntur. Ne tamen hinc quidam malè præsumant, salubriter addit: *Sed unde scis quod tibi ita tunc subvenire velit, quem tu interim sic repellis? Benignus quidem est spiritus sapientiæ, sed non liberabit maledicum à labiis suis.*

§. I.

Non solis iis qui ad vitæ terminum appropinquant, denegatur gratia ab Authore Appendix afferta.

Verùm non hæc sola facienda est exceptio, quasi cæteris omnibus ita adsit, ut *dumtaxat* sit illi consentiendum: nam adhuc sospites erant plerique eorum, de quibus superius est actum, sic etiam nondum animam agebant, quos *dimisit Deus* Ps. 80. 7. *secundum desideria cordis eorum ituros in adin-* 12. 13. *ventionibus suis.* Hujusmodi plures produci possent qui relinquentes Deum ab ipso quoque relictæ sunt. Pro his quidem sicut & pro reliquis omnibus, apud Deum intercedit Ecclesia, neque id inaniter fieri ipse rerum monstrat eventus; quandoquidem ex omni errorum genere plurimos Deus dignatur attrahere, quos erutos de potestate tenebrarum transferrat in regnum Filii charitatis suæ. Tamen

men priusquam pro eis Ecclesiæ oratio fuerat exaudita, antequam eos Deus ad se attrahere & convertere dignabatur, nondum eis aderat ista poenitentiae & conversionis gratia, ut *dumtaxat* illi esset *consentiendum*. Istud adversus Appendicem satis est ac fidem ejus evertit. Deinde, ut notat S. Prosper, non pro omnibus Ecclesiæ oratio exauditur. *Quod si aliquos, ait, (sicut videmus accidere) salvantis gratia præterierit & pro eis oratio Ecclesiæ recepta non fuerit, ad occulta divinæ justitiæ judicia referendum & agnoscendum est secreti hujus profunditatem nobis in hac vita patere non posse.*

L. 1. de vo-
sat. gent. c.
13.

§. I I.

Hic gratiæ defectus non Deo; sed homini est imputandus.

HOc tamen omnino affirmavero istiusmodi divinæ gratiæ defectum non Deo sed homini esse imputandum. Ut enim Dei adjutorio homines non adjuventur, ait D. Augustinus, *in ipsis itidem causa est, non in Deo.* Quæ Augustini verba ad Monimum refert & approbat S. Fulgentius, qui & alibi ait: *Hæc Dei gratia quâ salvamur, non alicui præcedenti bono merito datur: nec tamen nisi præcedenti malo merito*

Lib. 2. de
pecc. mer.
& remis.
sap. 17.

L. 1. c. 28.

L. 1. de ver.
prædest. c. 3.

merito

merito denegatur. Quibus conformiter S. L. 11. mor.

Gregorius, ut vidimus, docet, plerum-^{cap. 5.}

que audientis cor exigentibus culpis om-

nipotentis gratiâ non repleri. Hinc ex-

ponens illud Job cap. 17. cor eorum

longe fecisti à disciplina: Neque ita, in-^{L. 13. mor.}

quit, hoc dicitur ac si omnipotens & misericors^{cap. 16.}

Deus longè cor hominis à disciplina faciat, sed

quod sponte delapsus, ibi remanere, ubi cecidit,

judicando permittat. Et post hos Bernardus:

Sponsus quidem equaliter atque indifferenter, Serm. 56. in

inquit, præsto ubique est, divina utique præ-^{cant. c. 4.}

sentiâ majestatis & magnitudine virtutis sue.

Gratiæ tamen exhibitione seu inhibitione quibus-

dam longè, quibusdam propè esse dicitur. Cate-

rùm à sanctis pia dispensatione ad tempus & non

ex toto, sed juxta aliquid aliquando longè se fa-

cit, peccatoribus autem de quibus dicitur SUPER-

BIA EORUM ASCENDIT SEMPER: &

item INQUINATÆ SUNT VIÆ EORUM

IN OMNI TEMPORE, semper valdeque lon-

gè est, atque in ira hoc & non misericordia.

Hos denique omnes fecutus Angelicus 1. 2. q. 112

Doctor: defectus gratiæ, inquit, prima cau-^{a. 3. ad 2.}

sa est ex nobis, sed collationis gratiæ prima causa est

à Deo.

§. III.

Quo sensu dici possit, Deus gratiam suam omnibus offerre?

EX quibus ulterius patet, posse quodam non improbando sensu dici, Deum gratiam suam omnibus offerre: Deus enim, ait idem S. Thomas, quantum in se est paratus est omnibus gratiam dare, vult enim omnes homines salvos fieri, & ad cognitionem veritatis venire, ut dicitur 1. ad Timoth. a in Ps. 77. cap. 2. sed illi soli gratia privantur, qui in se b 1. de voc. ipsis gratia impedimentum præstant. Verum homo à justitia in peccatum libero prolapsus arbitrio, Spiritus est vadens & non rediens, ita scilicet, ut cum unanimi a Augustini, b Prosperi, c Fulgentii, d Bernardi, e Richardi à S. Victore, f Bonaventuræ consensu exponit g S. Anselmus, ut merito suo de peccato in peccatum usque in abyssum peccatorum sine fundo, hoc est, profundo sine estimatione demergatur, nisi misericordia retineatur. Atque ita ut ibi quoque subjungit S. Thomas, non est omnino in potestate ejus nullum impedimentum gratia præstare. Quamvis autem illi qui in peccato sunt, vitare non possint per propriam potestatem, quin impedimentum gratia præsent vel ponant, nisi auxilio

L. 3. con. gent. c. 159.
Ps. 77. v. 39.
a in Ps. 77. cap. 2.
b 1. de voc. gent. c. 7.
c L. de incar & grat. c. 22.
d Ser. de cant. Ezech. c. 2. serm. 84. supra
e L. de potest. lig. & sol. cap. 2.
f De Trib. tern. pecc. cap. 4.
g L. de conc. grat. & lib. arb.
L. 3. cont. gent. c. 160

auxilio gratiæ præveniantur : nihilominus tamen hoc eis imputatur ad culpam , quia hic defectus ex culpa præcedente in eis relinquitur. Sicut ebrius ab homicidio non excusatur , quod per ebrietatem committit , quam suâ culpâ incurrit. Præterea licet ille , qui est in peccato non habeat hoc in propria potestate quod omninò vitet peccatum , habet tamen potestatem nunc vitare hoc vel illud peccatum. Inde quodcumque committit voluntariè committit , & ita non immeritò , ipsi imputatur ad culpam.

§. I V.

Generalis ista gratiæ oblatio quæ juxta hunc sensum admitti potest , peccatoribus nil prodest nisi Deus speciali beneficio ea auferat quibus ipsi ex se semper sunt gratiâ indigni & impedimento.

TAmetsi ergo omnibus hoc sensu Dei gratia sit parata , id tamen peccatori parum est ut ejus particeps fiat : sponte enim peccati servus effectus , ei in se ipso impedimentum præstat , & ut prosequitur idem S. Doctor , in quantum ordo rerum exigit , gratiam non deberet recipere. Tamen quia Deus præter ordinem rebus inditum operari potest , sicuti cum cecum illuminat vel mortuum resuscitat : interdum ex abundantia bonitatis suæ etiam eos qui impedimentum gratiæ præstans

Cap. 161.

præstant auxilio suo prævenit avertens eos à malo & convertens ad bonum; & sicut non omnes cæcos illuminat, nec omnes languidos sanat, ut & in illis, quos curat opus virtutis ejus appareat, & in aliis ordo naturæ servetur, ita non omnes qui gratiam impediunt auxilio suo prævenit, ut avertantur à malo & convertantur ad bonum: sed aliquos, in quibus vult suam misericordiam apparere, ita quod in aliis justitiæ ordo manifestetur. Hinc est quod Apostolus dicit Rom. 9. Volens Deus ostendere iram & notam facere potentiam suam sustinuit in multa patientia vasa ira apta in interitum, ut ostenderet divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ quæ preparavit in gloriam.

§. V.

Etsi juxta Authorem Appendicis, gratia ab ipso afferta multis sub finem vitæ denegetur, non ideo Deus illos hortatur ad impossibile: cur non eodem modo ipse loquitur de sanis?

Sed instat contra hæc Appendix, quia omnes Christus ad se vocat & ad pœnitentiam hortatur. Si Christus, inquit, hortatur omnes ad agendam pœnitentiam, indubiè omnibus gratiam offert, alias hortatur ad impossibile. Verum huic objectioni ex verbis Christi desumptæ superiori capite jam est responsum; quod autem addit:
alias

PECCATORIS. 31

aliàs hortatur ad impossibile, & ipsi sol-
 vendum est. Si enim ad omnes Christi
 vocatio & exhortatio spectet, nec mo-
 rientes, quamdiu vita superest, veniunt
 excipiendi. His tamen haud rarò conce-
 dit veræ pœnitentiæ gratiam denegari.
 Illos-ne ergo putat à Christo posse ad
 impossibile vocari? quicquid hîc dixe-
 rit, responso suo constringitur. Aut
 enim & eis volet veræ pœnitentiæ gra-
 tiam offerri, ac per hoc falsum erit quod
 suprâ ex Scripturis & P.P. constare dixe-
 rat, illam sæpenumerò vel in extremis
 negari. Vel ipsos dicet isto omnium nu-
 mero à Christo ad pœnitentiam vocato-
 rum, non comprehendi. Hoc imprimis
 haud rectè asserit, cum nec ipsis, si pœ-
 nitere velint, clausus sit veniæ locus, &
 juxta communem Theologorum do-
 ctrinam, longè arctius præ sanis ad pœ-
 nitentiam obligentur. Ut tamen verum
 foret, fateatur ergo oportet, non obsta-
 te hac Christi vocatione & monitione
 saltem quibusdam pœnitentiæ gratiam
 posse non concedi. Jam ipsi probandum
 est, nemini sano id posse accidere: id
 autem ex solis his Christi verbis, efficere
 nequit, quæ inter morientem & sanum
 nullum insinuant discrimen, ac per hoc ex
 ipsis

ipsis solis indebitè concludit, sensu à se intento omnibus sanis peccatoribus veræ pœnitentiæ gratiam offerri.

§. VI.

Quomodo Deus eis quibus deest auxilium completè sufficiens, non præcipiat impossibilia?

HÆc, ut aiunt, argumentando ad hominem adversus Appendicem dixerim: cœterum ut proposito argumento directè satisfaciam, dico ejusmodi Christi adhortationem (idem cense & de aliis Scripturæ monitionibus aut præceptionibus) nequaquam evincere jam adesse omnibus auxilium, quo proximè & completè sufficiant, quod eis jubetur adimplere. Nam de justificatis ait Tridentina Synodus: *Deus impossibilia non jubet, sed jubendo monet & facere quod possis, & petere quod non possis, & adjuvat ut possis.*

Sunt ergò quædam jussa, quæ subinde & justî nondum possunt: ad quæ adimplenda nondum proximè & completè sufficiens auxilium acceperunt, propter quod ire jubentur ad Deum, & ab ipso quod adhuc sibi deest, piè supplicando implorare. Hoc si de justificatis rectè dici potuit, quantò magis id de peccatoribus

bus

bus sentiri oportet. Nondum eos proximè & completè posse omnia ad quæ vocantur, qui mortiferis cupiditatibus obsequentes nec petunt, nec petere volunt; sæpè nec eum à quo petendum est agnoscunt. Non tamen eos Christus ad impossibile hortatur, quia eorum conversio Dei gratiâ est possibilis. Quæ gratia sic omnibus per Christum est parata, ut nemini, sicut oportet, petenti denegetur. Securitas enim nobis data est, cum dictum est; *petite & accipietis.*

Diutiùs his sum immoratus, quia id utile arbitrabar, ut pro meo modulo malam quorundam securitatem, quam ex proposita Appendicis doctrina verebar confovendam, concuterem. Sunt enim qui malè in peccatis suis sibi blandiuntur, & cum pænitiæ gratiam omnibus sic semper paratam putent, ut illi liberâ voluntate dumtaxat sit consentiendum, hinc longas resipiscentiæ suæ moras solantur. Inane id esse impiorum fulcrum dicit & pluribus improbat R. P. Paulus *Lib. 3. §. 2.* Zehentner Societatis Jesu Theologus in suo malæ spei Promontorio.